

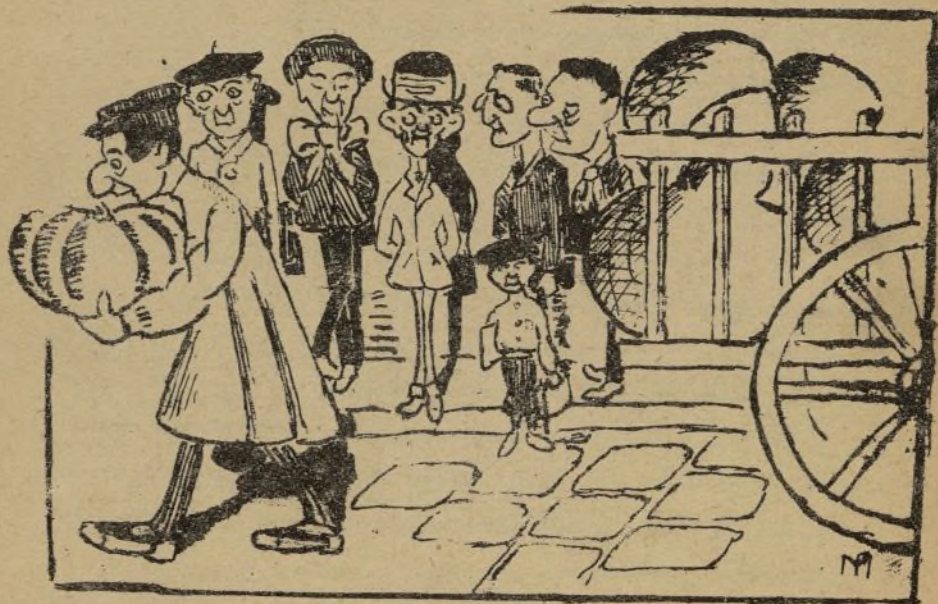
REVISTA ESOLAR

Redacción y adm.^{ca}
Minatitlán N.º 1, 2º y 3º

Dirigida por alumnos
de la Escuela Superior de Comercio

Año IV - Número 1 - 1904
Primer trimestre - 1904

PREPARATIVOS

Nota del presente
mes

Barcelona 15 Mayo
1904

Ayuntamiento de Madrid

EL SERVEY MILITAR.

De tots los tributs, de tots los impostos, al vges a nivell social y menci-
guem a més el del servey militar.

Aquest tribut esdevingut necessari pera que un poble, pugui desenvolupar-se apropiadament lo que és la pertorca; pera poder vigilar a si mateixos, si després, té valentia emanciparse lliure llibertat i drets arrebatats per la inhumanitat dret de la força d'un poble tal volta vges incult, desmoralitzat i pobre, però mol gran y fort en tot quant al destrucció de referència; per això és molt més indispensable pera garantir un ordre convenient a una llibertat determinada, pera que pugui alhora despresenciació y presència admissió d'altres, dels altres, res ho demostra tan ostensiblement com la generalització del servey militar obligatori.

Però que tots tres sistemes, voluntari, quintal y obligatori son atentadors a la llibertat y solidaritat humana, empeny cap a tanta escala com l'últim.

El sistema voluntari, dona lliure expansió a l'activitat de l'home, ja que no arranca del taller, de la fàbrica, de l'aula ni del domini a acostumar a la yomenteria, al obrer, al estudiant y al escriptor que tots puguin començar un a ser útils a llurs famílies y a si mateixos. Els homes són convertibles de ser relativament lliures en números, ni tren de l'home al punt d'urgència més important. — Al aquest sistema, l'home es convertit, és inútil per al treball, son l'element importantíssim que omplia els quartels; aquesta gent, sent nocions de vergonya ni dignitat, se convertint en absolut tot dret y deure, gent indigna d'alternar amb la bondat de la que n son la remora, es la que millor s'averà a aquestes menes de vida.

Però és, que el servey militar voluntari dona lliure expansió a l'activitat de tota producció a més de donar una garantia al vides ja pagar que li pertorbava d'està voluntariament reduït en un tot a tant comença a capir. Lo respecte que's deu als superiors y que no és igual ni molt menys ^{discret} i requiriment de caràcter a de even no característics de son repugnant ofici.

S'ha dit que el servei voluntari implicaria, en l'orden econòmic, una graniqueta que millor invertida fóra en foment de l'agricultura, indústria, y comerç ja que el voluntari té un altre molt més pujat al dels altres sistemes. — Qui val dir no és a compte, que's podria disminuir considerablement el nombre de municipals, polítics, guardia-civil y demés coses creats per a perseguir als que atenten a la seguretat individual y a la propietat, quina majoria no's trobaria ben agraïda pels carrers.

La retempes metallica o gainta, és el més dolent per quant en ell impera el favoritisme al diner, dat que no exclueix de las filas mes que a n'els que disposan de certa quantitat, com és el pobre lingües que suplir al rich, i com si possible for lo tindrà preu d'un home.

Malgrat ser aquest el que està mes en pugna ab el principi d'igualtat, és baix el punt de vista econòmic el millor, puig n' q homes a la esclavitut y proporciona bonys rendiments a la zona governamental.

El servei militar obligatori, prescriu com a excusa per los esperits mesquins, rencorosos y venjatius, acurats per los que mes fort y mes alt proclamen los principis de llibertat, igualtat y fraternitat, es potter qui mes contraria a aquestes preciosa y dignificants paraulas. —

Desdir de la llibertat, per quant obliga a tot bon a servir de quartel, menysveuant los sentiments y vocacions, o educacion.

Malreja l'igualtat, perquè encara que reduïx a tot home a tot home, al exercici de las armes, nos menysveua que vulgan, vestiran uniformes propis, al pas a n'els destacades, s'alimentaran ab ransos y deques un habilitat ab trajo richos. Alia com ab el sistema exigent en soldat esta subordinat a un quese obligatori, deia el polce vial: d'ua que es en graduacion militar tant o menys qu'ell: a n' de cumplir lo que li ordina el quese, peria las obligacions del rich, l'uaa perderea l'altre. —

La contrain al la fraternitat, ja que en lloc d'agermanar
les coses, al les poltre posantlos al contacte, farà arivar en l'exp
necessitat odijs i rancúnias envers l'altre, puig que el primer
monja quan i lo que vol, vesteix a la mida i fins ab certa
elegancia, fa per a un altre mitjantant a dinar, lo que a n'ell
li pertoca, va de bracet ab los quefes i té tan mandos, i mes
orgull, qu'ells. Amador Mauriol

La font de l'amor mort.

Heus aquí lo que m'explicaren una nit d'hivern tot caben
també vora de la llar d'una pagesia quinas portas s'hien
bert hospitalariament a mon company a n'omi que
perduí a la bona de Deu corriam per los boscos que volíabam
aquelles, case, pairal.

Era un vellet de vintanta anys lo qui parlaba, tot
rodejat de ses nets, los quís abundantment l'enoltaban.

¿Heu vist (digué) aquelles runes que prop de la vreu de
l'ermita s'evan, Heu vist també prop d'allí i al costat d'
una pineda, la font de l'amor mort? —

Com responguerem que sí, l'home continuá:

— Doncs de las runes aquelles sont lo començ i
la font lo fi de lo que os vaig a explicar i que per
aquestes voltant com a veritat corra.

Moltes centúries enrera lo que es avuy runa
era en aquels encunys castell feudal dels Comptes de
Rocaforte.

La filla dels comptes, com a hermosa que de veritat
era, molts galants i enamorats la cercaban. Hi havia
entre ells un baró nominat Berenguer, home d'instans
sanguinarijs i de mal cor; i un trovador, quinas cançons
i melodies eran lo cor corat de la hermosa noia.

Esa nit quan la lluna s'ombrava lo bon cor ab

llaut amor cantava bair la cambra de l'aymade la
a qui agafante ab las barres de ferro de sa finestra enrai-
xada venient s'el mirava

¿Que no hauria donat ella perquè 'n Berenguer no hi
tornés a molestarla y contarli los amors? —

Era per això qu'ell li portava tanta rancúnia
y hauria juriat matar al trovare qui innocent de lo
que passava res tornia .

El ve qui lo vellet feu una pausa y tot passant
sa transparenta ma per sobre el cap d'una nofeta que
a son costat tenia continuà

Hens aquí que una nit lo trovare ab son llaut pensant
i dirigia a' eurer y cantar son amor, quan de sobte d'entre
mitg d'una pineda que vora del castell hi havia unaombra
negre ab una daga en la ma l'escometè traidorament clavantli
fins a' la ven

Llaurada d'esperar y ab lo cor tot ple d'angoixa sorte
la mina del castell a cercar son ayman que no havia anat
a cantarli aquella nit; per tots costats miraba ab los ulls
esforçats y ab passos insegurs, tremolant, caminaba.

De sobte en un raval de sang y al mitg del camí veigé
un home estès. — Lo pit de feu un salt d'horror s'hi
acostà tremolant n'era el trovare.

Allevors tot prenentlo, pel cap li feu un petó en lo
front y plorant, li donya que la mires, que l'ajudaba
que visqués per estimarlo, mes ell no responia dones que
mort estaba.

Entretant el vengeter Berenguer qu'ell y cap altre sen
l'arrosi, s'hi atansa pera agafarla fortament per la cintura
y endurrsela a son castell.

Després, no pogué ferho dones que'n son lloch hi trobà una
vora del tot coberta per l'hera y de la qui'n sortia repetint
un eix d'aigua, que cristal·lina an'era no pogué borrar lo
sangre de sang que'n son front tenia. — *Carles Fournell*

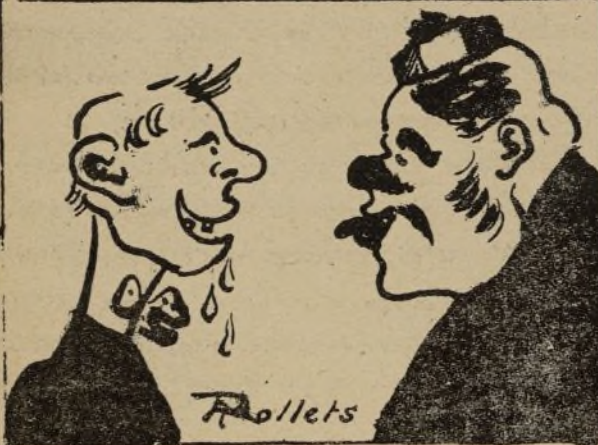
DEL NATURAL

CARBASSA

APROBAT

Pollets

Sobresatient

Aviso
importante

Proxima la época de vacaciones los suscritores que deseen recibir nuestra Revista durante los meses de Junio Julio Agosto y Septiembre han de satisfacer la suscripción siendo para los de fuera Barcelona 0'80 pts y para los del Interior 0'50 pts con motivo del franco; los que quieran honrarnos colaborando pueden dirigir sus trabajos a nuestra Redacción.

Solución del
Jeroglífico

Revista

Escolar

Necesidad que tiene España de establecer etc.

III

(conclusion)

Primeramente a pesar de ocupar el 22 lugar entre las potencias europeas en orden mercantil, por la existencia de la nalla en las cuencas del Rhin, Saz y Sile, favorecen en alto grado las fundiciones del hierro y acero destinado a la construcción de armas y maquinaria y el producto agrícola de las patatas destinadas a la fabricación de la fécula que ocupa el 10% del dominio agrícola pero por limitarse el comercio de exportación a las armas y la fécula es causa de que no la hayamos enumerado entre las naciones de primera categoría.

Un comercio libre y activo nos convendría así mismo con Rusia favorable de un modo particular para la parte oriental de España, pues si bien el trigo es suficiente para el consumo del centro cuyos pueblos por el aislamiento del mar y la escasez en las vías de comunicación son puramente agrícolas, no basta para los del litoral del Mediterráneo cuyo carácter es el industrial favoreciendo esta circunstancia la importación de trigos desde el puerto de Odesa exportando por nuestra parte los vinos.

La escasez de madera para la construcción en nuestro suelo hace preciso un comercio directo con Suecia y Noruega cuya producción ofrece prodigamente la estatualea así como la abundancia de cerca del a renque y bacalao elemento muy importante para el alimento del obrero.

Entesando lo dicho hasta aquí afirmamos que las principales naciones con las que España debería tener un comercio libre y exportación, tienen en cuenta las condiciones del suelo en sus múltiples manifestaciones, la facilidad en las comu-

ricaciones son: Inglaterra, Francia y Bélgica; y en menor escala Alemania, Rusia, Suecia y Noruega: ahora falta únicamente que los que deben velar por el bienestar y engrandecimiento de nuestra patria, dicten leyes que á la par descentralizadoras tiendan por medio de la comunicación directa con las potencias europeas, al más alto grado de prosperidad de nuestra infortunada España.

José Masson

!!! Suspense!!!
Vaya, apó no vñ

Aprobat
Ay si m desuñe!!!

Notable
¡Menos mal!

Sobresalir
¡Quina ganga!

¿Será Verdad?....
Un catodático un día
Funtás calabazas daba
Que únicamente aprobaba
A los pocos que él quería.
(Había entre sí, decía...)
¡Menos mal perro que yo?...)
Cuando del aula salió
Halló la respuesta viendo
Que otro iba suspendiendo
Los pocos que él aprobaba -
José Masson